

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **P. J.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. Ing. Petrom Holéczym, advokátom v Košiciach, Vojenská 5, proti žalovanej **BRITANNIA CONNECTIONS, s.r.o.**, so sídlom v Žiline, Nanterská 11/80, IČO : 44 913 117, zastúpenej advokátskou kanceláriou PUCHALLA, SLÁVIK & partners, s.r.o. so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, o **neplatnosť skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Košice II, pod sp.zn. 41 C 199/2010, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2013 sp.zn. 3 Co 307/2012 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 10. júna 2012 č.k. 41 C 199/2010-227 uložil žalobkyňi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy právneho zastúpenia vo výške 618,34 € na účet právneho zástupcu žalovaného do 15 dní od právoplatnosti uznesenia a ďalej zaviazal žalobkyňu zaplatiť trovy štátu vo výške 161,66 € na účet Okresného súdu Košice II do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Rozhodnutie odôvodnil tým, že jeho rozsudkom z 25. mája 2011, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. mája 2012 sp.zn. 3Co/295/2011, bola žaloba žalobkyne zamietnutá a bolo vyslovené, že o náhrade trov súd rozhodne osobitným uznesením. Výrok o náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným súd prvého stupňa odôvodnil podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalobcovi priznal náhradu trov pozostávajúcu z odmeny jeho právneho zástupcu vo výške vyčíslenej v odôvodnení uznesenia. O povinnosti žalobkyne nahradiť trovy štátu súd prvého stupňa rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p. Uviedol, že trovy štátu vznikli vyplatením svedočného

svedkyni S. O. a svedkovi A. R. D.. Keďže bola žalobkyňa v konaní neúspešná, zaviazal ju súd prvého stupňa nahradiť trovy štátu podľa výsledku konania.

Na odvolanie žalobkyne proti výroku o povinnosti zaplatiť trovy štátu, Krajský súd v Košiciach uznesením z 30. apríla 2013 sp.zn. 3 Co 307/2012 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalobkyne nahradiť trovy štátu vo výške 161,66 € do 15 dní od právoplatnosti uznesenia, zrušil. Dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie trpí vadou uvedenou v § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. Poukázal na to, že podľa čl. 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca. Zákon ustanoví, kedy sa na rozhodovaní senátu zúčastňujú aj prísediaci sudcovia z radov občanov a v ktorých veciach môže rozhodnúť aj zamestnanec súdu poverený sudcom. Proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Z uvedeného ustanovenia vyvodil odvolací súd záver, že vo veciach patriacich do právomoci súdov v zásade rozhoduje sudca a zamestnanec poverený súdom je oprávnený rozhodovať iba v tých veciach, ktoré sú mu na rozhodnutie zverené osobitným predpisom. Týmto predpisom je zákon č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov. Z § 2 ods. 2 tohto zákona vyplýva, že súdnymi úradníkmi sú vyšší súdni úradníci, súdni tajomníci a probační a mediační úradníci. Zákon v jednotlivých ustanoveniach upravuje rozsah oprávnení súdnych úradníkov. Na tieto úkony musí byť súdny úradník poverený sudcom. V § 5 citovaného zákona je vymenovaný okruh konaní a právnych vecí, v ktorých súdny úradník môže na základe poverenia sudcu konať aj rozhodovať. V § 6 je vymedzený okruh konkrétnych rozhodnutí, ktoré môže súdny úradník na základe poverenia sudcu vydať. V § 7 sú uvedené iné procesné úkony, ktoré vyšší súdny úradník môže vykonať samostatne. V prejednávanej veci rozhodol o povinnosti žalobkyne nahradiť trovy štátu vyšší súdny úradník. Z obsahu spisu síce nevyplývalo, že vyššiemu súdnemu úradníkovi bolo dané osobitné poverenie sudcu na vydanie rozhodnutia v tomto konaní, odvolaciemu súdu bolo však z jeho činnosti známe, že sudcovia vydávajú všeobecné poverenie pre vyššieho súdneho úradníka, ktorý je rozvrhom práce pridelený do jeho súdneho oddelenia, aby vykonával úkony a rozhodoval podľa zákona vo všetkých veciach, patriacich do súdneho oddelenia príslušného sudcu. V prejednávanej veci sa viedlo sporové konanie o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Nejednalo sa preto o také konanie, ktoré je vymenované v § 5 citovaného zákona, preto oprávnenie vyššieho súdneho úradníka rozhodnúť na základe poverenia sudcu môže vyplývať iba z obsahu § 6. Toto ustanovenie taxatívnym spôsobom vypočítava tie súdne rozhodnutia, ktoré je súdny úradník oprávnený

vydať vo vlastnom mene na základe poverenia sudcu. Gramatickým výkladom ustanovenia dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania v tomto ustanovení uvedené nie je. Systematickým výkladom dospel k tomu, že rozhodnutí o náhrade trov konania nemôže vyplývať ani z obsahu § 6, nakoľko súd rozhoduje o konkrétnych právach a povinnostiach účastníkov konania, preto pokiaľ zákonodarca by chcel zveriť rozhodovanie o trovách konania vyššiemu súdnemu úradníkovi, systematicky a hierarchicky by takéto rozhodnutie muselo byť výslovne uvedené medzi ostatnými rozhodnutiami, ktoré oprávňujú vyššieho súdneho úradníka uložiť účastníkovi povinnosť, ako sú napr. rozhodnutie o poriadkovej pokute, o súdnych poplatkoch a pod. Pokiaľ v prejednávanej veci napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, išlo o rozhodnutie, pri vydaní ktorého bol súd nesprávne obsadený, preto odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. zrušil uznesenie v jeho napadnutej časti a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala žalobkyňa dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f) O.s.p., t.j. že jej odvolací súd odňal možnosti konať pred súdom. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť tým, že odvolací súd nerozhodol o odvolaní proti prvej vete výroku uznesenia prvostupňového súdu o trovách konania, takéto rozhodnutie (výrok) úplne chýba, napriek tomu, že dovolanie podala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie

konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia, ak ide (mediálnym) o uznesenie o trovách konania.

V posudzovanej veci odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa, vo výroku, ktorým rozhodol o trovách štátu. Dovolanie žalobkyne teda smeruje proti takému uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré podľa § 239 ods. 3 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania žalobkyne by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. (v znení do 1.1.2015). Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nemožno vyvodit'.

V dovolaní sa ako dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. uvádza, že žalobkyni bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možností pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Dovolací súd sa vyslovil k otázke možnosti prihliadnutia na vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s.p. , kedy uviedol, že podmienka prípustnosti podania dovolania nie je splnená v prípade, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania. (R 39/1993)

V predmetnej veci dovolaním napadnutým uznesením odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa. Takýmto postupom odvolacieho súdu nedošlo k odňat' účastníkovi možnosť konať pred súdom, naviac jeho rozhodnutie výslovne uvádza ako dôvod zrušenia uznesenia vadu v konaní súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Ak dovolateľka žiadala vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku opravu odôvodnenia uznesenia krajského súdu, takýto postup môže vykonať na návrh len odvolací súd (k čomu i došlo v ďalšom konaní, pozn. dovolacieho súdu).

Dovolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že v danom prípade neodňal súd svojím postupom žalobkyni možnosť konať pred súdom a takéto jeho konanie v tomto konkrétnom prípade nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O. s.p.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne nie je podľa ustanovení § 238 O.s.p. prípustné a neboli preukázané procesné vady konania uvedené v § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol jej dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná nepodala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania, preto jej najvyšší súd túto náhradu nepriznal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. apríla 2016

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová